

[Baago-Hansen.]

Hvad pensionisterne angår, er jeg vidende om, at disse har henvendt sig til ministeren med krav om at få de midlertidige løntillæg udbetalt med 100 pct. i stedet for som nu med 70 pct. Ministeren har i sin fremsættelse anført, at han ikke har fundet anledning til at foreslå nogen ændring i dette forhold, men samtidig henviser han til en udtalelse, som den daværende formand for lønningsudvalget og folketingsmedlem Karl Olsen fremsatte her i tinget den 25. maj 1954, og han citerer udtalelsen in extenso. En sådan fremgangsmåde er ganske usædvanlig og tjener ikke ministeren til ære. Den højt-ærede minister kan ikke søge dækning bag en udtalelse fremsat af et tidligere medlem af folketinget, når ministeren begrundet afvisningen af pensionisternes krav. Ministeren må virkelig som ansvarlig minister selv tage ansvaret for sine handlinger og ikke benytte et tidligere medlems udtalelser som støtte for sit standpunkt. Fællesforeningen for Statens Pensionistforeninger har også rettet henvendelse til lønningsudvalget, og denne henvendelse vil naturligvis blive behandlet i udvalget.

Endnu en ting må jeg fremdrage, inden jeg til slut fremsætter nogle mere almindelige betragtninger. Det drejer sig om et forhold, som ikke angår så forfærdelig mange, og som derfor heller ikke betyder så meget i penge, nemlig elev- og medhjælperlønningerne. Efter CO IIs meddelelse om lønforhandlingerne — en meddelelse, der blev udsendt gennem Ritzaus Bureau — fremgår det, at ministeren selv har haft øje for, at der her er et problem, som bør løses, hvorfor han også under forhandlingerne fremsatte forslag om at forhøje det midlertidige og det særlige løntillæg fra de nugældende 50—85 pct. til 60—95 pct., altså en stigning på 10 pct. Under de afsluttende forhandlinger trak finansministeren imidlertid forslaget tilbage efter henstilling fra CO I, fordi CO II ikke kunne tiltræde ministerens samlede forslag. Er det ikke for smed at rette bager, eller hvorledes skal man forstå det? Er det måske en tilrettevisning af CO II? Det er i alt fald noget, som rammer de unge mennesker, der i etaterne udfører et godt arbejde og yder en langt større indsats end kontoristaspiranterne og aspiranterne til stationsarbejder- og reservepostbudstillingerne,

men som i dag har 5 pct. lavere løn end disse aspiranter. Heller ikke dette forhold forekommer os rimeligt.

Til slut vil jeg gerne have lov at fremsætte nogle almindelige betragtninger om lønningsloven for statens tjenestemænd. Det er nu 10 år siden, lønningsloven af 1946 blev ført ud i livet, og man kan ved at kaste et blik tilbage fastslå, at den i virkeligheden blev vedtaget under falske forudsætninger. Loven hjemlede udbetaling af 20 reguleringstillægsportioner, som skulle blive stående, for at de i hurtigt tempo kunne afvikles, når det prisfald, alle ventede, indtrådte. Det er gået helt anderledes. Der er i de forløbne 10 år kommet så mange nye tillæg i form af reguleringstillæg, midlertidige tillæg og særlige tillæg, at kun de færreste aner, hvor mange tillæg der er i dag. De mange forskellige tillæg udgør nu for en stor del af tjenestemændenes vedkommende halvdelen eller mere end halvdelen af deres samlede lønindtjening.

Der er blevet lappet og lappet på den gamle lov, og det foreliggende lovforslag er en ny lap, men langtfra den kønneste. Københavns tidligere overborgmesters svigerdatter, fru Ditte Nexø Sørensen, hvis mand nylig har været fremme i pressen vedrørende tjenestemandsforshold, har i et interview sagt, at man mindst skal have taget to doktorgrader for at kunne regne ud, hvad en tjenestemand skal have i løn. Givet er det, at den almindelige tjenestemand forlængst har opgivet at finde ud af lønningslovens jungle, og derfor må finansministeriets lønningskontor da også udsende sindrigt udarbejdede tabeller til brug ved lønberegningerne. Det har i den forløbne tid vist sig, at loven ikke har været i stand til at klare ligelønsprincippet eller spørgsmålet om ugiftes og samgiftes aflønning, lige så lidt som den har været i stand til at skabe en retfærdig og ligelig regulering af de oprindelige lønsatser og pensioner under den inflation, vi har befundet og stadig befinder os i. Det er derfor på tide, at den lønningskommission, der blev nedsat i 1954, snarest gør sit arbejde færdigt. Jeg er ikke enig med ordføreren for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han siger, at lidt mere stabile økonomiske forhold bør opnås, før en ny lønningslov